

[Finansministeren.]

over 75 000 nye personbiler i 1960. Jeg har endda her set væk fra den meget stærke vækst i antallet af kombinerede vare- og personvogne. Jeg er ikke i stand til at afgøre, om den virkelig igen skulle kunne stige med 50 pct., men lyder det egentlig ikke usandsynligt? Jeg vil gerne høre det ærede medlems syn herpå; mener han virkelig at det skulle kunne blive tilfældet? Selv om det skulle være en vis sandsynlighed for det, turde det ærede medlem så, hvis han var finansminister, bygge et afgiftsskøn op på en så stærk fortsættelse af stigningen? Ser vi på indtægterne af omsætningsafgifterne på motorkøretøjer, må vi nemlig også tage i betragtning, at der i 1960 vil indtræde et fald både i afgifts- og toldbeløbet pr. bil.

Jeg når derfor til, at det virkelige overskud på 200 mill. kr., som finanslovsforslaget slutter med, er så forsigtigt, men også så godt et skøn, som kan bygges op på indeværende tidspunkt. Jeg vil ikke bestride, at dette skøn til foråret, inden vi afslutter behandlingen af finanslovsforslaget, kan blive ændret. Det må ændres under hensyntagen til den udvikling, der finder sted, og til de udgifter, der bliver vedtaget her i tinget. Men selv om vi skulle nå dertil, at der var en statsfinansiell motivering for en skattnedsættelse, er det helt afgørende, og det, som oppositionen så åbenlyst — det var særlig tilfældet i går — går helt uden om, jo, om den økonomisk er velmotiveret for året 1960-61.

Jeg vil derfor til afslutning endnu en gang gentage, at det var hovedbetragtningen i min finanslovsfremstillelse — det var det samme, som den højtærede statsminister udtalte i sine svarbemærkninger under debatten om åbningstalen — at skatteudskrivningen for det kommende finansår ikke bør fastsættes alene ud fra rent statsfinansielle hensyn. Det er ikke noget mål i sig selv at stille mod balance på det samlede statsbudget, lige så lidt som det er et mål i sig selv at stille mod et overskud på 200 mill. eller 400 mill. kr. Hvor stort overskuddet even-

tuelt bør være, og om der overhovedet bør være et overskud, må afhænge af en vurdering af den samlede økonomiske situation her i landet samt af de mål, vi sætter for den økonomiske politik.

Jeg lagde nok mærke til, at oppositionen prøvede at styrke sig ved at nævne ikke alene den før omtalte udenlandske nationaløkonom; der var også en enkelt af de danske, der blev genoplivet i dagens anledning, professor Jørgen Pedersen. Jeg lagde også mærke til, at det ærede medlem hr. Anders Andersen endog var ved at genoplive finansministre som nationaløkonomer, idet det ærede medlem henviste til en tale, jeg skulle have holdt i Holte, og hvoraf skulle fremgå, at jeg nu også gik ind for skattnedsættelser. Jeg ved ikke, om det ærede medlem har hørt talen, men jeg tror nok, at de, der hørte den, ikke fik indtryk af, at jeg lovede skattnedsættelser. Jeg fremførte præcis de samme synspunkter som her i dag, og så tilføjede jeg — det er vist det, det ærede medlem har set refereret, og jeg kan ikke gøre for, at der kun var plads til referat af de sidste 5 minutter af talen — at da vi ikke nu kan tage stilling til, om vi skal have skattnedsættelse, det har jeg også sagt i dag, kunne man begynde at diskutere, hvor man vil foretage skattnedsættelser, hvis man vil, og jeg tror også, det kunne hjælpe i denne debat, hvis vi snart kunne få at vide, hvor oppositionen vil foretage skattnedsættelser.

Jeg lagde ligeledes mærke til, at man fremdrog en tale af Marcus Wallenberg, jeg tror, det var det ærede medlem hr. Thestrup. Jeg ved ikke, om det ærede medlem var henne at høre talen. (*Thestrup*: Nej, det var en mandag!). Det var jeg altså, og der var mange derhenne, så det ærede medlem må undskylde, at jeg har overset, at det ærede medlem ikke var der. Jeg hørte talen, og derfor har det undret mig såre at høre denne tale udlagt og anvendt på den økonomiske situation i Danmark. Der var ikke mange, der tog ordet efter talen; der var en enkelt, men det blev ikke refe-